

[Svend Auken]

For det første: Skal statsministerens offentlige udtalelser om, at skattereformaftalen er bortfaldet efter næste valg, forstås sådan, at et nyvalg fjerner alle indgåede aftaler i dansk politik, eller er det forbeholdt regeringspartierne at bestemme, hvilke aftaler der skal bortfalde ved et valg, og hvilke der skal bestå?

Og for det andet: Ønsker regeringen allerede før et valg at blive løst fra skattereformaftalen? I så fald vil Socialdemokratiet naturligvis for sit vedkommende overveje et sådant ønske.

Det sjette og sidste spørgsmål til statsministeren, som måske er det, der ligger mig allermost på sinde, handler om moralsk ledelse af Danmark i et vanskeligt spørgsmål – jeg tænker naturligvis på flygtninge og indvandrere. Spørgsmålet lyder: Agter statsministeren at tage klar afstand fra regeringens støtteparti Fremskridtspartiets krav om at udvise alle udenlandsk fødte borgere her i landet med en muslimsk tro og tilsvarende udtalelser? Disse ytringer, senest fremført af partiet på partiets landsmøde i Fredericia, placerer jo partiet som Europas mest yderliggående parti, når det drejer sig om kampagne mod de fremmede, indvandrere og flygtninge.

Føler statsministeren ikke, at tiden er kommet til at sige fra over for disse ytringer og at vise, at fru Pia Kjærsgaard har fuldstændig uret, når hun siger, at De Konservatives og Venstres udlændingepolitik er overtaget direkte fra Fremskridtspartiet? Jeg føler, at det er på høje tid, at de personer, der beklæder de højeste poster i vort land, træder i karakter og siger klart fra over for alle tilløb til fremmedhad og forfølgelse af anderledes tænkende.

Vi er vel ikke blevet så ringe i det her land, at fordi vi ikke kan magte vores egne problemer, så lader vi det gå ud over dem, der ser lidt anderledes ud end os andre.

Fischer (KF):

I år må det ikke mindst ved denne debat forekomme rigtigt at tage udgangspunkt i nogle af de store begivenheder, der er indtruffet uden for vore grænser i de forløbne 12 måneder. Vi påvirkes heraf i stadig stigende grad. Sammenhængen mellem dansk indenrigs- og udenrigspolitik bliver mere og mere markant.

Danmark er blevet en stadig mere aktiv deltager i det internationale samfund. Det viser det forløbne års begivenheder, lige fra udsen-

delsen af en dansk korvet til støtte for folkeretten og FN's indsats i Golfkrisen til åbningen af et dansk kulturinstitut i Riga. Det forløbne års begivenheder i Østeuropa har overgået selv de mest optimistiske fantasier. Det grusomme jerntæppe, som Winston Churchill så rammende beskrev i 1946, er endelig styrtet sammen, og de fleste af de kommunistiske regimer i Østeuropa, der bar ansvaret for så stor fattigdom, ufrihed og ulykke, er også forsvundet.

Mange forskellige billeder tegner sig på vethinde af det forløbne års begivenheder i Østeuropa. Murens fald, de tøffende Trabanter, der pludselig begyndte at køre i land i Gedser som uventede symboler på østtyskernes ny frihed, folkekæden tværs over de baltiske lande som tegn på balternes endelige opgør med 50 års ufrihed, men for de af os, der kan huske den røde hærs brutale invasion af Prag i august 1968, er nok billedet af Alexander Dubceks tale den 17. januar i år i Europa-Parlamentet, hvor han fik den nye Sakharov-pris, et af de stærkeste udtryk for den nye og glædelige udvikling, der fundamentalt er ved at ændre vor del af verden.

Der er altså opstået helt nye muligheder, politisk og handelsmæssigt, for at normalisere Øst-Vest-forbindelserne.

Hvordan styrker vi disse forbindelser, der tidligere var så begrænsede, og hvor Danmark jo hidtil ikke har solgt mere til hele Østeuropa inklusive Sovjetunionen end til Holland? Sidste år vedtog vi Industrialiseringsfonden for Østeuropa, og regeringen har nu i forhold til de baltiske stater taget et nyt og positivt skridt med beslutningen om udstationering af en eksportstipendiat til disse lande. Og hvordan møder vi de nye udfordringer til en nødvendig oprydning efter de miljøkatastrofer, som de kommunistiske regimer efterlader sig? Det er nogle af de spørgsmål vedrørende vore nye naboer, som vi skal finde svar på.

EF-debatten i Danmark er også blevet langt mere positiv på det sidste, også under indtryk af den betydelige popularitet, som det europæiske samarbejde nyder uden for EF-området. Det er et godt tegn. Det betyder forhåbentlig, at vi i Folketinget kan træffe de nødvendige beslutninger om Danmarks fortsat aktive deltagelse i det europæiske samarbejde uden den modstand, som i sin tid gjorde folkeafstemningen om EF-pakken nødvendig og rigtig.